

Емерсон Ральф Волдо

Біографія

Ральф Волдо Емерсон (Ralph Waldo Emerson). 25 травня 1803 року, Бостон, США — 27 квітня 1882 року, Конкорд, США. Американський есеїст, поет, філософ, пастор, громадський діяч; один із найвизначніших мислителів та письменників США. У своєму есе "Природа" ("Nature", 1836) першим висловив та сформулював філософію трансценденталізму. Батько його був унітаріанським пастором, після смерті якого родина довго бідувала. У 1821 році Уолдо закінчив Гарвард, де здобув теологічну освіту. Після закінчення університету він прийняв духовний сан та став проповідником в унітаріанській церкві Бостона.

Був ліберальним пастором унітаріанської церкви Нової Англії. Але після раптової смерті першої дружини пережила ідейна криза, внаслідок якої, восени 1832 року, виступив проти обряду Таємної Вечері, запропонувавши парафіянам залишити його служіння.

У ході конфлікту був змушений залишити свою парафію, продовживши виступати з проповідями як запрошуваний пастор до 1838 по різних парафіях Массачусетса.

За свою проповідницьку діяльність високоповажний Емерсон написав близько 190 проповідей. Заробляв життя читанням лекцій і до 1850-му став відомий поза США.

Одружившись у 1835 році вдруге, влаштувався в Конкорді (Массачусетс), хоча географія його лекторських виступів уже включала Канаду, Каліфорнію, Англію та Францію.

Іноді він переписував свої старі лекції, складаючи їх збірки: "Нариси" (1844), "Представники людства" (Representative Men, 1850), "Риси англійського життя" (English Traits, 1856), "Моральна філософія" (The Conduct of Life, 1860).

У 1846 та 1867 вийшли книги його віршів.

Деякі його поеми — "Брама" (Brahma), "Дні" (Days), "Снігова буря" (The Snow-Storm) і "Конкордський гімн" (Concord Hymn) — увійшли до класики американської літератури. Помер у Конкорді 27 квітня 1882 року. Посмертно опубліковані його Щоденники (Journals, 1909-1914).

Маніфестом релігійно-філософського руху трансценденталізм став текст есе Ральфа Уолдо Емерсона "Природа".

У своїй першій книзі "Про природу" (Nature, 1836), в історичній промові "Американський учений" (American Scholar, 1837), в "Зверненні до студентів богословського факультету" (Address, 1838), а також в есе "Довіра до себе" (Self-Reliance, 1841) він говорив з молодими дисидентами свого часу ніби від їхнього імені. "Ми починаємо жити, — вчив він, — лише тоді, коли починаємо довіряти своїй внутрішній силі, "я" свого "я", як єдиному та достатньому засобу проти всіх жахів "не я". Те, що називається людською природою, — лише зовнішня оболонка, короста звички, що занурює вроджені сили людини у протиприродний сон".

Історія емерсонівської думки – це заколот проти створеного у XVIII столітті світу механічної необхідності, утвердження суверенності "я". Згодом він засвоїв нову ідею природної еволюції, що прийшла до нього з джерел "до Дарвіна", і почав з розумінням ставитися до східної філософії.

Його впливом на розвиток американської думки та літератури важко переоцінити. Ліберали його покоління визнали його своїм духовним лідером. Він дуже вплинув на Р. Торо, Р. Мелвілла і У. Вітмена. Згодом його вплив зазнали Емілі Дікінсон, Е. А. Робінсон та Р. Фрост; "американське" з усіх філософських течій, прагматизм, демонструє явну близькість до його поглядів; його ідеями надихалося "модерністське" напрямок протестантської думки. Однак, в Америці були і противники трансценденталізму, серед них такі відомі письменники як Натаніел Готорн та Едгар По, при цьому сам Готорн говорив, що у Емерсона обличчя – як сонячний промінь.

Ральф Емерсон завоював симпатії читачів у Німеччині, вплинув на Ф. Ніцше. У Франції та Бельгії він не був таким популярним, хоча ним цікавилися М. Метерлінк, А. Бергсон і Ш. Бодлер.

У другій половині XIX століття Ральф Емерсон зайняв порожнє після смерті Бенджаміна Франкліна місце духовного лідера американської нації.